

9. Přepadení

Kristina se loudala lesem, těžkou nákupní tašku jednou v pravé, jednou v levé ruce.

Náhle zaslechla blížící se motocykl. Divné, řekla si, jede snad taky ke mlýnu?

Když se hřmot motoru rychle blížil, ustoupila stranou a ohlédla se. Kupodivu, motorka nejela středem cesty, ale po její straně.

Copak ji nevidí? Vždyť míří rovnou na ni!

Kristina polekaně uskočila, v posledním zlomku sekundy. Zbláznil se ten chlap? Nebo je slepý?

A teď to řidič otočil a vracel se. O jeho směru se nedalo pochybovat. Jel na ni!

Srdce tlouklo Kristině až v krku. Byl v tom úmysl? Chtěl ji přejet?

Opět uskočila stranou, ale chlap natáhl ruku a chtěl se zmocnit tašky. To se mu však nepodařilo.

Kristina zůstala stát jako sloup, dokud zase nezastavil. Spíš podvědomě zaregistrovala, že na úzké cestě nemohl otočit obloukem, musel dvakrát zacouvat.

Pořád ještě stála bez hnutí a jen se dívala. Nešlo jí prostě do hlavy, že by ji někdo chtěl přejet a sebrat jí tašku. Takhle zlý snad nikdo nemůže být! Její rozum se bránil tomu uvěřit.

Ale pak se motorka zase řítily na ni, tentokrát mnohem rychleji. Bez rozmyslu, spíš instinktivně se Kristina vrhla do kapradí vedle cesty. Byla tak zděšená

a zmatená, že vůbec nedokázala uvažovat. Ležela tam, prsty stále ještě svíraly ucha tašky.

Teprve když zaslechla, že řidič ubral plyn, že tedy chce zastavit a opět se vrátit, probudil se v ní život. Kristina vyskočila a utíkala do lesa, mezi stromy. Teprve když uběhla několik kroků, napadlo ji, že by to mohla být její záchrana. Sem za ní motorka jet nemůže.

Ale mohl by sestoupit a dohnat ji pěšky! Určitě běžel dvakrát rychleji než ona!

Kristina se zastavila a ohlédla se.

Skutečně, chlap postavil motorku a zůstal stát vedle ní.

„Ha-ha-ha,“ slyšela jeho dunivý smích.

Otočila se a v panické hrůze prchala dál. Útržkovitě zaslechla volání, které letělo za ní: „nakupovat“, „starý dědek“, „vrátím se“. Víc nerozuměla. Ani to neposlouchala.

Teď zakopla o větev a upadla. Rychle vzhůru, dál, jen dál!

Dělám chybu, blesklo jí náhle hlavou. Nesmím utíkat takhle hluboko do lesa. Dohnal by mě tak jako tak. Musím utíkat k městu, kde jsou lidi, kteří by mi pomohli.

Zahnula směrem k lesní cestě, po které prve šla. Křičela při tom ze všech sil: „Pomoc! Pomoc!!!“

Její kroky byly stále pomalejší, plíce se jí chtěly rozskočit, nohy už se sotva vlekly.

Vtom se před ní objevily tři postavy, které jí běžely naproti. „Pomoc!“ vykřikla, nebo správněji: chtěla

vykřiknout. Ale vyšlo z ní jen zachroptění, v plicích už nezbyla kapka vzduchu.

„Kristino!“

Viktora, svého bratra, poznala spíš po sluchu než zrakem.

Vyčerpaně padla na zem, slzy jí tekly po tvářích.

Viktor už byl u ní a sklonil se k ní. Sevřela jeho ruku a držela se jí pevně, tak pevně, jako ještě nikdy v životě. „Pomoc, ten chlap, ten chlap!“ vyřázela přerývaně.

„Jaký chlap, Kristino? Žádného nevidím!“

„Ten s tou motorkou! Tam vzadu!“

Štefanovi to docvaklo. „Utíkám k cestě. Třeba ha zahlídnou!“ A byl v prachu.

Chvilí trvalo, než mohla Kristina zase popadnout dech. Třásla se na celém těle. Stále se ještě držela bratra, jako by na tom závisel její život.

„Uklidni se, Kristino! Je pryč! Vypařil se! Podívej se sama!“

Kristina se rozhlédla. Skutečně, nikoho neviděla, kromě Viktora a jeho kamaráda.

„Kdo je tohle?“

„Kámoš. Říkáme mu Gimo. Ten druhý je Štefan. Chtěli jsme jít právě k dědovi Kalouskovi a dát se do plevelu na zahradě. Najednou jsme tě slyšeli křičet o pomoc. Jo, byl to pořádný křik. Tak jsme utíkali tím směrem a našli tě.“

„A toho chlapa jste neviděli?“

„Ne, nikdo tady nebyl. Co to bylo zač? Zkus ho popsat.“

„Měl motorku, nějakou silnou. Na hlavě měl červenou helmu a nějaký černý oblečení, asi kožený. Jinak jsem z něj nic neviděla. Chtěl mě přejet. Zkusil to třikrát, ale vždycky jsem uskočila.“

Štefan se vracel. „Nikde nic,“ hlásil už zdálky.

Když došel až k nim, zabručel si Viktor spíš jen pro sebe: „To nevádí. Stejně vím, kdo to je.“

„Cože?“ užasli ostatní. „Ty ho znáš? Tak kdo to byl? Řekni!“

„Nevím, jak se jmenuje,“ řekl tiše Viktor. „Ale vím, kdo to je. To by byla dlouhá historie.“

Odmlčel se. Ostatní čekali, že tu historku začne vyprávět, ale nedočkali se.

Konečně Viktor přerušil mlčení. „Už zase můžeš?“ obrátil se k sestře. Ta přikývla a zvedla se. „Chci domů. Půjdeš se mnou? Prosím tě, pojd!“

„No jasně, odvedu tě domů. Pojd!“

„Moje taška!“ vzpomněla si náhle Kristina. „Kde je moje taška? Musela jsem ji ztratit!“

Gimo řekl: „Běžte klidně domů. Po tašce se podíváme. Však my ji najdeme.“

„Když jsem začala utíkat, ještě jsem ji měla, aspoň myslím.“

„Takže ten chlap si ji, doufám, neodnesl s sebou.“

„Byla to hnědá nákupní taška s krabicemi mlíka a ještě pár věcma. Když ji najdete, odnešte to dědovi

Kalouškovi.“

„Odneseme. Tak už konečně jděte!“

Napětí v Kristině zvolna opadalo. To, že bratr šel vedle ní, ji tak uklidňovalo, že by to nikdy nepokládala za možné.

Viktor toho cestou moc neřekl.

Když dorazili domů a Kristina celý příběh vylíčila mamince, Viktor taky doplnil jen to, co bylo nezbytně nutné.

Maminku to pochopitelně velmi rozrušilo. Když potom prohlásila, že Kristina už nesmí do lesa sama, následoval nový pláč. „Vůbec nikdy? Jak se ale potom dostanu k dědovi Kalouškovi? Je tam tak krásně! A moje kočky musím taky občas vidět!“

Viktor se přihlásil o slovo. „Můžu s tebou jít vždycky já. A kromě toho – až toho chlapa dopadnou, je po nebezpečí.“

„Máš pravdu,“ řekla maminka, „musíme to ohlásit policii. Ale jak ho mají dopadnout? Motorkářů jsou tisíce.“

„Viktor ho zná,“ vpadla Kristina. „Že jo, vždyť jsi to přece říkal: ty ho znáš!“

Viktor neodpovídal. Když na něj oba zírali a čekali na vysvětlení, vytáhl kapesník a velice důkladně si čistil nos.

„No, neřekl bych zrovna znám,“ vysoukal ze sebe konečně, když už se tomu nedalo vyhnout. „Jednou jsem se s ním už setkal.“

„A jméno nevíš?“ tlačila na něj matka. „Nebo kde bydlí nebo něco jiného, odkud by policie mohla začít?“

„Jeho číslo.“

„Jaké číslo?“

„Poznávací značku jeho motorky.“

„Rychle si ji zapiš, než ji zapomeneš. Já zavolám policii.“

„To bude určitě falešný, to číslo.“

„Proč myslíš? Jak jsi na to přišel?“ vrtala maminka dál.
„Chlapče, nenech to ze sebe tahat jak z chlupaté deky.“

„To by byla dlouhá historie,“ snažil se to Viktor zahrát do autu.

„No tak nám ji řekni!“

„Já... nemám na to odvahu.“

„Nemáš odvahu? Co to má zase znamenat?“

Matčin přísný pohled se postupně změnil ve starostlivý, když viděla, že ho zřejmě trápí nějaké tajemství.

„Já... é...“ spustil konečně, „já jsem udělal takovou blbost. Já – já ti to ale nedokážu říct.“

Matka mu položila paži kolem ramenou. Kristina řekla tiše: „Ale Viktoro, ty přece víš, kdo to byl. Řekni to, ať ho policajti chytanou a já můžu zase do lesa!“

Viktor pohlédl na sestru. Teď ho zřejmě něco napadlo, protože vstal a šel k telefonu. Dlouho listoval v seznamu, až se matka zeptala: „Co hledáš, můžu ti pomoci?“

„Hledám číslo na faráře.“

„Faráře?“ podivila se matka, ale nic už neřekla. Přišla

k němu, nalistovala „Církev“ a ukázala mu prstem správné číslo. Viktor je vymačkal.

„Jo, tady je Viktor. Viktor Hřebík. Pane faráři, to je tak, é – víte, jak jsme spolu tuhle mluvili... No, chtěl jsem to taky říct mamince, ale nedokážu to... nějak se stydím, protože... nemohl byste jí to říct vy?“

Nečekal na odpověď, vtiskl mamince sluchátko do ruky a vyběhl z bytu, dolů po schodech.

Kristina za ním volala: „Kam utíkáš, Viktore? Zůstaň tady!“ Ale maminka řekla: „Moment, prosím vás,“ a zavolala za dcerou: „Jen ho nech, Kristino, asi k tomu má svůj důvod. Pojd' si zatím sednout do pokoje, než vyřídím ten telefon.“

Pak se znovu obrátila k telefonu. „Už jsem zase tady, pane faráři. Promiňte, máme tady trochu zmatek. Chtěl jste mi něco vyprávět, jak říkal můj syn? ... Ano, mám čas. Budu moc ráda, když přijdete.“